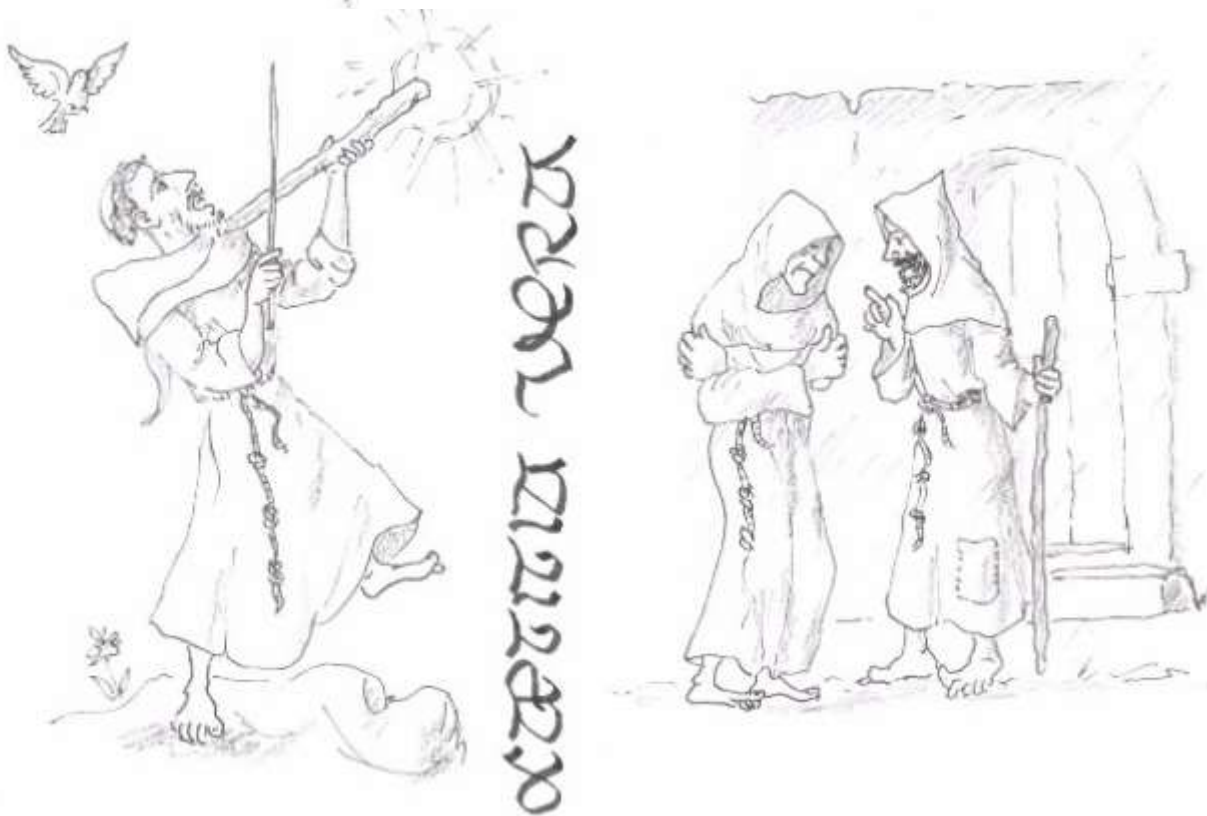

ŘÍJEN 2016

Penitentia vera aneb pravota radost

Formační příloha Zpravodaje Národního bratrského společenství SFŘ v České republice

Uvnitř naleznete:

- Pozvání do intimity s Bohem - P. Dr. Jan Evangelista Urban, OFM radí penitentovi
- 4 x vzpomínky na p. Aloise Moce, OFM od čtyř pamětníků
- Encyklika Laudato si
- Poselství Sv. Otce k světovému dni modliteb za péči o stvoření
- Okénko otázek a odpovědí - Profes

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Pozvání do intimity s Bohem

P. Dr. Jan Evangelista Urban OFM radí svému penitentovi (a nám všem)

Redakčně zpracováno na základě poznámek z duchovního doprovázení P. Benedikta V. Holoty OFM v letech 1976-1991.

Kapitola 1: Duchovní život dnes

Nový obraz Boha

Největším nebezpečím naší doby je prázdnota. V ní zbude místo už jen na boj, nenávist, mučení. To je v prázdnotě: boj, nenávist. **Vyplňme prázdnotu láskou!** Jestliže někde nenacházíš lásku, přines ji – a najdeš lásku. Zlo má svoje programy. Lásky musí být také cílevědomá. Umí vytvářet ty nejkrásnější programy. „*Jeden člověk miloval v kriminále i své nepřátele a stalo se něco nepochopitelného: pustili ho!*“

K válce přivádí nenávist. Vyloučit ji ze srdcí – to je jediná cesta. Kdo chce pracovat pro mír, musí ho vytvořit nejdříve v sobě. Mír vyrůstá z pravdy a spravedlnosti. Začíná v nás.

Je to realizace církve, jak byla definována na koncilu. Je znamením času. Změnit vztah: „Jak ty mně, tak já k tobě“ na vztah: **Jak Bůh ke mně, tak já k tobě.** V tísnivých situacích života, nejistotách, úzkostech, znovu volit Boha: *Znovu tě miluji, Pane. Je to napětí svatosti.* Odehrává se v nitru. Příležitost milovat Ježíše Krista opuštěného... *“Rozhodl jsem se znovu pro Boha“ (kardinál Lustiger).*

Na počátku je **evangelizace pojetí vlastního života.** Konverze vlastní, církve, světa. *Z každého neužitečného slova budeme souzeni (Mt 12,36), a jaký soud budeme vynášet nad bližním, takovým budeme sami souzeni (Jak 2,13).*

Charakteristikou dnešního duchovního života je hlad po syrovém vnitřním životě v chudobě, odříkání, duchovní hloubce, podstatnosti a otevřenosti k tomu, co v nás působí Duch svatý. **Taková touha vykresluje nový obraz Boha.** Nové pojetí našeho Pána. Ne už jednotlivé rysy. Vnikáme do Boha jako do úchvatného tajemství. Z jeho hloubek vyzařují nové, překvapující paprsky. **Být Bohu otevřený.** Duchovní život nemůže být uzavřený sám do sebe, bez ohledu na okolí. Vlastní přerod člověka neduchovního v duchovního vystihuje slovo dát se – nebýt svůj. **Dát se Ježíši Kristu.** Duchovní člověk nemůže být izolovaný. Má tendenci k pospolitosti. Je spoluzodpovědný za společenství. Není dosud hotový, je na cestě. Je ještě hledání. Je už ale otevřený pro Boží zásahy. Některé staré předlohy vedení duchovního života se dnes už nedají aplikovat absolutně. **Není to náhoda, že jsme v této době.** Usmiřujme zlo. Otevřeme se Božímu životu. Oddejme se mu. Jako Eliáš, povzbuzen andělem k putování na Choreb, sám v národě Bohu odcizeném, ale plný žárlivého rozhorlení pro Hospodina.

Duchovní život žitý pravdivě

V době volnosti se může duchovní život rozvíjet živelně. V době krizí a tísní se stahuje na podstatné, až sám na sebe. Tím se může soustředit a zesílit. V tísní se projevuje jeho pravda a síla nebo jeho slabost. Buď je víc nebo míň sám sebou. Ve volnosti se může rozšířit ve své myšlenky (ideji) a své činnosti, v tísní se může prohloubit ve svém bytí. **Bytí není v instituci a právu, bytí je v obsahu – v milosti a v člověku.** Naše bytí je život Kristův, ten, jak je nám dán v našem vlastním charismatu, v milosti (srov. Jan 15,16). Nejpevnějším plodem našeho františkánského charismatu a jeho středem je **Mít Ducha Páně a jeho svaté působení.** To je našim pravým vnitřním bytím a zasvěcením. **Duchovní život třeba žít pravdivě!** Ne jakoby šel vedle. Duchovní život může v sobě nést i nedobré, špatné stránky – přepínání, nedbalost na okolí, uzavřenost do sebe, nepořádnost, ledabylost v plnění úkolů, v soužití... **Nežít duchovní život provizorně. Definitivně.** Neříkat „Nemám rád lidi, jsou proti Bohu, žijí špatně“. To je velmi těžká chyba, tu františkánský člověk mít nesmí. Milovat všechny lidi. Nemusí milovat všechny lidi stejně. **Milovat kladně, bez vylučování.**

Lustrace – lustrace kněží? Sv. Pavel říká: „*Nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše“.* (Flp 3,13.14). Co by se dalo, kdyby byla církev začala sv. Pavla lustrat a probírat všechny jeho násilnosti vů-

Panny Marie a zasvěcen podle Ludvíka Grignona. Maria je první, ale až po Kristu Pánu, ne před ním. Zdrojem toho, co o ní víme, jsou Evangelia. Tradice asi není dost spolehlivá. „**Maria, tvé jméno plné ctností...**“ Nepřipisujme Panně Marii vymyšlené vlastnosti nebo vymyšlené místo v dějinách spásy. Nepřehánějme. Co se přepíná, může prasknout. Místo abychom Marii uctívali, přepínáním ji zneuctíváme. Zasvěcení podle Grignona má formu poplatnou své době, ale dogmaticky je dobré.

1.5 Starý člověk ve mně nezemřel

Teprve při rozednávání poznávám, že nejsem takový, jak si sebe sama představuji. „*Nebudete hotovi s izraelskými městy, než přijde Syn člověka*“ (Mt 10,23). Ani my nebudeme hotovi se svými nedokonalostmi, než přijde Syn člověka. Druhým radím. Ale když to sám mám dělat? Ne všechno, co osloví, co cítím, že potřebuji, stačím dělat. Naplňovat se celkem sebepojetí. Ne detaily. **Starý člověk** – zemřel? **Nový člověk** – narodil se celý?

Jsmo slabí. První věcí je toto: přijmout se, brát sebe jaký jsem, se všemi nedokonalostmi. Nevymlouvat se že mi nebylo dáno, co mají jiní. Každá slabost těch, kteří zasvětili Bohu celý svůj život, trápí jako lež. Nejvíce ale to, jak si dokážou vybírat pro sebe po troškách zpátky to, co Bohu jednou bezvýhradně darovali.

Zákon je to, co ve mně odpovídá Božímu životu. Všecko, co mu odporuje, je hřích. Hřích spočívá v tom, že přestupuji Zákon. Jak se dojde k hříchu, je těžko pochopitelné, protože:

„*Žádný, kdo se narodil z Boha, nedopouští se hříchu, neboť v něm zůstává Boží životní síla; nemůže páchat hříchy, protože se narodil z Boha*“. (1 Jan 3,9)

Tím není řečeno, že věřící, spojený s Kristem, nikdy už nezhřeší.

Smysl je tento: těžký hřích je neslučitelný s Božím dětstvím. Čím více prožívá křesťan své spojení s Bohem, tím více se hříchu vyhýbá.

Teprve v nebi, v dokonalém spojení s Bohem, nebudeme se moci už nikdy dopustit hříchu.

Jaká hrozná věc musel být prvotní hřích, když musel Otec poslat svého Syna do naší bídy, aby ji nesl až do smrti! Když musel na naši záchranu vymyslet i takový podivný způsob sdílení svého života, jako jsou svátosti. Jsou úchvatné, a přece je to degradace toho prvotního způsobu, kterým se Bůh sdílel lidem před jejich pádem.

Pokání – byl smír s církví. Choroba je individuální záležitost. Vyžaduje individuální léčbu. Společná zpověď? Zpovědník nerozhoduje s absolutností, neříká diagnosu. **Ne musíš. Nýbrž smíš.** Láska-dobrota- soucit - splnutí.

1.4 Trpělivost- Bůh tě miluje

Člověku se často zdá, že pracuje marně. **Nevidí výsledky.** Je to jako na poli, když sekáš a nevidíš na konec. Zdá se, že jen sekáš a sekáš a jsi stále na tomtéž místě. **Vůbec to neubývá.** Teprve když se na horizontu pole ukáže špička stromu nebo keře je tu blízkost konce dřiny. **Přece to ubývalo!** To platí i pro duchovní život. **Trpělivost!**

Semeno, když padne do země, potřebuje čas, než vyraší. Uplyne mnoho vody, než přinese plody. My se někdy chováme bez trpělivosti jako děti. Jeden den zasadí třešňovou pecku do květináče, a druhý den už by chtěly trhat třešně.

Bůh nám chce uchovat pokornou trpělivost.

Na „něco“ budeš spasen

Věř tomu, že Bohu stačí málo na naši spásu. Stačí mu to, jak to umíme, jak to lidé umějí. **Bratře, věř tomu!** Na „něco“ bude člověk spasen. Stupeň aktivní víry je věc Božího milosrdenství.

Naše očekávání hledá rádo to, co je zajímavé a neslychané. Pokud se přidržíme tohoto přání, pak to, co je skutečně významné, nabývá charakteru všednosti. Proto uniká našemu pohledu. Skutečně myslící člověk se musí naučit proniknout zdání samozřejmosti a vniknout do hloubek, ze kterých vypadl. Malé věci vždycky obsahují víc než ty, které se na povrchu ukazují jako bohatství. Pozor: snaha po lepším může zničit to dobré.

Nač jsi na zemi? Na to, abys hleděl. Člověk je oslovený Bohem a současně vyzvaný, aby mu odpově-

či křesťanům? Pán nás ve zpovědi také nelustruje – odpouští. Dává stále novou šanci – i když ví, že to v budoucnosti třeba bude zase takové jako předtím. **My se máme chovat tak, jako se choval on.** (Srov. 1 Jan 3-6). Co bylo – bylo.

Usilujte o to, abyste měli lásku. Horlivě se snažte:

těžce nehřešit, těžký hřích je popřením lásky- oblast lásky začíná teprve nad touto hranicí. Trpělivost s milovaným předpokládá nehřešit, později ani lehce: předpokládá dobrotivost, shodu vůlí, obětavost, věrnost, oddanost. Oddanost je akt i stav, obsahuje všechny předchozí stupně.

Láska je uskutečněna v dávání se: sdílení se navzájem- bezzbytku, z lásky, v lásce, láskou.

Mše je oběť. Nemůžeme tedy ze mše vyjít nedotknuti. Třeba tam něco nechat. Smysl obětování je v tom, že se mám zbavit alespoň části toho, za co se Bohu schovávám. Kousku toho „brnění“, kterým se chráním před Bohem. **Ke kněžství – i tomu univerzálnímu- patří obětní smýšlení.** (Otec Jan Evangelista: „*Dnes byla hostie těžká. Položil jsem do ní celý svět!*“)

Oddanost znamená dání sebe – od sebe danost. Je důvěrou bez výhrad, snahou o blaho druhého, i za cenu sebe-nedbání. Jedinou výhradu v tom činí jen vůle Boží. Nemá oddanost, kdo porušuje Boží vůli.

Zákon, o který jde, je tento: Jde o někoho, ne „o něco“. **Jde o Boha a člověka. A nejde jen o aplikaci zákona, nejde o pouhé dodržení litery.**

Duchovní život je setkáváním. Žít duchovní život ne pouze jako systém. Mohu žít v myšlence **být obrazem Slova věčného.** Taková myšlenka je pak jádrem, je mým životem. V tom obraze dělám všechno, jak mi to samo jádro dá. Nejde o to se nutit do systému, ale **být pozorný na setkávání, jak mne Pán potkává.** Duchovní život v setkávání se s milostí Pána je typicky františkánské. Systém je též potřebný pro orientaci, bez ní by setkání bylo matné. Ale je třeba žít v očekávání- jak mne Pán Bůh překvapí milostí.

Nejhlavnějším vnitřním činitelem, kde se jeví člověk jaký opravdu je, je modlitba. Ta má v denním řádu zaujímat význačné místo. Modlitba kněze je modlitba zástupná, apoštolská. Vnitřní modlitba kněze a Božího lidu může být i v náhradu za modlitbu tolika kněží, kteří by se jí měli věnovat především, a přesto ji zanedbávají. Jaká tedy musí být naše modlitba, když má zastoupit či nahradit množství zanedbaných modliteb jiných, a vyvážit u Boží spravedlnosti tolik převrácených lidských životů!

Pod jakým vlivem jsem já sám? Božím? Přírozenosti? Světa? Snad zlého ducha?

Je to hloubka vědomí Boha, která mění naši modlitbu v nazírání a náš povrchní život v život niterný.

Otčenáš je univerzální modlitba vesmíru. Je tam více plnosti než pestrosti myšlenek. Mít modlitbu spočívání v Bohu – znamená být mužem, ženou modlitby. To v modlitbě nevyslovitelné je vlastnější modlitba než to vyslovitelné. Terezička (z Lisieux) umírala v krizi víry. Obětovala svůj stav jako nejtěžší oběť. Modlila se, a její srdce bylo plné temnoty. Byl to nejbolestnější smír za nevěrce.

Víra dá práci

Víra není záležitostí vědění, teologické spekulace, opakováním formulek. Není ideologickou stavbou, je jen přesvědčením, vycházejícím z vůle. Spíše je **nalezením,** setkáním, darem Ježíšova Ducha, „*prokazuje svou přízeň komu chce*“ (Řím 9,18). Víru je třeba svobodně přijmout. Je jediným nosným základem, na němž lze postavit život modlitby, celibátu, bratrství, chudoby a služby. Víra dá práci. Kdo se nenamáhá, víra mu vyprchá, zvětrá – a člověk nevnímá skutečnosti víry. Bázeň z hříchu to už je víra která nemiluje, ale nechce urazit. **Co člověk o Bohu ví, do toho se musí vžívat, že to je.** Zakusit, že Bůh je ve mně. Bůh je živou skutečností v nás. **Víra dá práci!** Údiv nebo strach nebo láska ze skutečností víry se musí budít. Musíme se vžívat, že to tak je – a to je ta práce. Vím, věřím – ale co dál? Teď se musíš otrást hrůzou, radostí, bázní, láskou **že to tak je. Víra je také umění, ne jenom věření.**

Kde jsou kořeny víry? Sahají až do utrpení? „*Pane, přidej mi víru*“ (Lk 17,5).

Autentická víra je zbavena všech přirozených podpěr, jako je porozumění, zkušenost smyslová či imaginární. „*Když cítím, že mám jít do kostela, tak tam jdu (?). Když to necítím- nejdu tam (?) Takhle ne!*“

Autentická víra se opírá jedině o Boha a jeho slovo. Víra je ze zkoušek, ne z pocitů – je to **víra zkušenostní.** Bůh toutéž božskou mocí, kterou dává zkušenostně prožít svou blízkost, působí v duši i prožitky své nepřítomnosti. Pokud jsi zakládal svou víru na citech, na uspokojení a zakoušení radosti z modlitby

nebo jiných náboženských úkonů a pobožností, přijde čas vyprahlosti a odpor k těmto úkonům. (Raniero Cantalamessa: „*Pokud jsi opíral svoji víru o určité lidi, laiky nebo duchovní, o jejich jednání, pak v určité chvíli musí zakolísat a zhroutit se*“). Musíš projít takovým bolestným očištěním, abys získal opravdovou víru a došel k pravé kontemplaci. Ovoce krize víry je **nová kvalita vědomí Božské Skutečnosti**.

„...mám proti tobě, že jsi upustil od své první lásky“ (Zj 2,4). **Rozněcuj v sobě víru první milosti, víru prvního setkání, víru osobní, tu která ti byla dána v první milosti, v milosti prvního setkání s Pánem.**

Přesto však není hlavní to, že ty miluješ Boha. Je mnohem důležitější, že **Bůh miluje tebe**. V tom prvním – jsi ty. V tom druhém – je Bůh. A to je lepší, mnohem lepší. Bůh položí svoji lásku na práh dveří každého lidského srdce. Čeká, až bude objevena a zdvihnuta.

Svatý František je nám vzorem radostného a milujícího údivu z Ježíše.

Někteří teologové se až odvážně pouštějí do kritiky víry. Člověk na konci života, když vidí před sebou svůj život, jako minulost, vzpomínku a přítomnost, vidí celé oblasti, kterými žil. **Je to především víra**. Je dar – prožívání. Víra je jakési citění Boha, vnímání. Je zkušenost. Je dar Boží. Právě tak jako touha po Bohu je Boží dar.

Pravdivost víry

Důvěra je osvědčená, žitá víra. Důvěra - je prakticky se o to opřít. Denně osvědčovat víru znamená denně přemáhat nevěru. Romano Guardini dokonce říká: „*Víra je schopnost denně přemáhat svoji nevěru*“. Karl Rahner cítí víru jako toužící prázdnotu. (Začínali jsme charakteristikou naší doby, jejímž největším nebezpečím je prázdnota. Rahner ji však vidí i jako šanci- pro ty, kdož touží prázdnotu opustit, naplnit).

Je rozdíl, bratře či sestro, mezi vnímáním skutečnosti rozumem a mezi viděním víry. Víra je nepředstavová, neromantická, nedivadelní, čím dál méně chutná, těžkne. Jako když jdeš ze zařízeného pokoje do kůlny... To je teprve ta udržená- udržitelná reálnost – pravdivost víry. **Ne samotná myšlenka**. Už si myslíš po letech života víry, že je to ono. Ale stále přicházíš k novým objevům, čím dál syrovějším, podle nějakého zákona milosti.

Pro nás snad víc než pro jiné je tu **pokora**. **Čistota**, která odporuje blížení se ke hříchu. Je tu dále **láska**, a potom **liturgie**. To vše pomáhá naší víře pravdivě žíté.

Bázeň o sebe můžeš mít. Ale strach ne. Strach je plný neklidu. Bázeň je pokojná. Mysli na to: **Bůh je tajemný. Nepředstavitelně**. Obsahem jeho nezbadatelné tajemnosti je **láska, dobrotivost a milosrdenství**. To je Bůh: Dobrota, milosrdenství a láska. To vyžaduje z naší strany **nekonečnou důvěru**. Dokonce si myslím, že nekonečná důvěra v Boží lásku stačí ke spáse. A nedůvěrovat nekonečnosti Boží lásky – je hřích.

Hříšník je slovo nepopulární, velmi nemilé, protože je pravdivé. Někdy je až příliš pravdivé- a jindy naopak dokonce nepravdivé. Nepravdivé je tehdy, když je pokrytectvím. Říkáme všeobecně, že jsme „hříšníci“, aby nebylo poznat, že jsme jimi doopravdy. Pokrytectví je v tom, že do toho slova skryjeme všechny své chyby, abychom je pak nemuseli přiznávat jednotlivě. Když si říkám uvnitř, že jsem hříšník, a ne navenek, znamená to, že uznávám pravdivě svoji hříšnost. Pak to může být moment milosti. Ke své víře tím přidávám i pravou pokoru. Takovou chvílí milosti může být dokonce situace tísně, kdy si člověk uvědomí, kolik hříchů má, že je jimi zavalený, ba přímo v nich pohřbený, jakoby se už ani nemohl dostat ke klidnému pojetí své vlastní životní cesty. V Žalmu 18,7 však čteme: „*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina...a slyšel můj hlas*.“ Mocná důvěra v Boží dobrotu a milosrdenství, mocná prosba může setřít a vyvážit tíseň hříchu a dát pravou útěchu. Ať nám tíseň hříchu není tísní ke smutku, nýbrž k lásce a důvěře.

Duchovní rada: myšlenek, které se nás snaží znepokojovat ve víře, se nebojme. Zkusme se jim vysmát! Příklad nad příklady: náhlý pocit prázdnoty víry při Eucharistii, při pohledu na ten kousek chleba a trochu vína, myšlenka tak děsivá: „*Vždyť ty vlastně nevěříš!*“ Žádné emoce víry, žádný zbožný cit, hnutí mysli, vzrušení, vřelá náklonnost, nadšení- nic. Prázdno.

To, že toužíš věřit, že chceš věřit, že se tlačíš k víře, to už je víra! To, že říkáš: „Věřím“, ačkoliv nic necítíš, že věříš. Pojmová víra ke spáse je nutná, ale stačí. Pojmovou vírou jsi už na cestě. Ale: od pojmu ke skutečnosti je moc velký kus cesty, na niž jsi (teprve) vstoupil.

Důležitý je přechod od pojmu ke skutečnosti. Otec Jan Evangelista říká: Od studentských let jsem ctitelem

děl. **Kdo je ve stálém rozhovoru s Bohem, neumírá. Boží láska dává věčnost.**

Okamžik tvé existence v miliardovém dění

V dějích, které pozorujeme, se zdá, že se Bůh začíná jevit jinak. Snad je to jedno z těch miliardových dění v prostoru, která přejdou v nesmírně rozvinutou adoraci božství, anebo je to opomenutí, jako by jinak začal jednat s celým tvorstvem.

Bratře, sestro, zachyť okamžik své existence v miliardovém dění. Je to spása.

Splnili jsme a zachránili své bytí. Slovo **bytí** je úžasné, veliké slovo. V nekonečném moři prostoru se naše bytí projevuje a koná. Je třeba pochopit, všimnout si a zachytit tento moment. Je i nekonečný – a vstoupíme do bytí. Tento moment je náš smysl a naše spása – či záhuba. To je otřásající velikost slova „bytí“ – a má být otřásající. Bytí naší přirozenosti: lidské, stálé nebo jednorázové – rozhodně věčné.

V takovém pouhém bleskovém poznání toho zachycení nás v prostoru – a tím také ve vesmíru- je smysl, proč jsme. Nemůže být jiný, když nás postavil do takové situace právě Bůh, náš Pán. Rozjímat o tom – rozpomenout se na to – je první potřebné a nekonečné rozjímání.

Co rozjímám, nejsou výmysly. Jsou to myšlenky na něco jsoucího, ale jak jsoucího! Chápat to – se blíží k tomu: **jak jsoucího**. Chápat to nekonečně či povrchně, v tom je úkol našich miliardových okamžiků. Miliardových, nevýslovně velikých okamžiků. Být otřesen tímto uvědoměním, hrůzou nebo adorací, to je také jeden z povinných a potřebných záblesků nebo hromů a blesků naší přirozenosti, našeho jsoucna.

Být tím dotčen, ohromen...

Bratře, sestro, je nové lidstvo. Nový vesmír. Lidé budou jinak chápat. Div že nenesí nějaké nové ruce. To působí tísnivě. Může to být jiné logicky i ontologicky. Tušení nové skutečnosti v novém tisíciletí vyvolává obavy. **Člověk se bojí, že se i to křesťanské, i to kněžské smýšlení nějak kroutí.**

Otec Jan Evangelista dodává: Neříkám to z romantiky. Z náklonnosti ke smutnému chápání věcí? Ze sentimentality- protože jsem starý?

Ne! Neklamat se! Nic nevynechat!

Pastýř duší, kněz, ale i ten kdo má odpovědnost i za druhé – v rodině, ve společenství, na pracovišti, potřebuje nezbytně hluboký duchovní život. Jinak ohrožuje vlastní spásu, zatímco se stará o spásu druhých. Kdo je plný péče pouze o své ovce a nestará se zároveň o svůj duchovní život, ten ničí sebe a duše nezískává.

Bratře, sestro, hodně děkuj!

Habitus vděčnosti - již v držení těla, poloze, postavě, vzhledu, zevnějšku a stavu vyzařuj vděčnost. I za kříže děkuj. Tady máš manko! Námaha o vědomí skutečností Božích. **Psychologie vděčnosti - hodně děkuj!**

Zanedbáváme to, k čemu jsme. Málo chválíme. Chvalme Pána za krásu a dobrotu. To je pro nás **podstatné**.

Když se pokloníme v kostele před sochou, ale kolem svatostánku projdeme bezmyšlenkovitě – to hledáme živého mezi mrtvolami. Tam není.

Hledejme vzkříšeného mezi živými. Mezi živými Ho hledáme,

když se na počátku modlitby usebereme,
když se před bohoslužbou ztišíme,
když nasloucháme srdcem, že je nám blízko,
když přistupujeme ke svátosti smíření,
když Ho přijímáme,
když Ho vidíme ve svém bližním,
když žijeme Jeho slovo,

když hledáme vnitřní Kristovu blízkost.

Pán stojí mezi námi jako naše naděje.

Hodně mu děkujme.

Redakce bratr Irenej OFS

jaro L.P. 2016

Vzpomínky na otce Aloise Moce, OFM

Otec Alois patřil mezi „svaté kriminálníky“, kteří narušovali budování socialismu a místo „skvělých komunistických zítřků“ nám ukazoval, jak žít **František Reichel** podle řehole svatého Františka právě v této náročné době konce 20. století. Naše františkánská komunita se scházela pod jeho duchovním vedením na různých místech v Praze a okolí. A výsledkem jeho „protistátní činnosti“ je vznik řady Místních bratrských společenství po roce 1990 (Praha - Spořilov, Praha – Krč, Černošice).

Jako pravý následovník našeho otce Františka byl nám stále k dispozici – byl nenápadný, skromný (i v jídle), vždy každého trpělivě vyslechl a dovedl poradit. Pro většinu z nás byl zpovědníkem, duchovním vůdcem i učitelem – zejména v oblasti teologie a filozofie. A tak běžně se stávalo, že v jeho bytě ve Vršovcích bylo stále plno. Často jsem přišel, když u něho byla ještě jiná návštěva a tak „sekretářka“ Marta Jírovská (jeho sestřenice) zatím nabídla čaj a koláč a také informovala o novinkách. Často jsme s ním chodili na poutě, zejména na jeho oblíbené místo k Panně Marii na Hrádku u Vlašimi. Zde také některé z nás v době uprázdněného svatovojtěšského stolce za zavřenými dveřmi kostela bířmoval. Jeho rady byly skvělé a trefné – rád vzpomínám, když jsem se ho koncem listopadu 1989 ptal, jak mám reagovat na nabídku vstupu do federální vlády. Jeho stručná odpověď: „Do ničeho se nehrň, ale když tě někam zvolí, jmenují, navrhují – dělej to a dělej to pořádně!“

Skvělé byly jeho exercicie a duchovní cvičení – většinou 2 -3 denní na různých místech mimo Prahu (Mšec, Chotouň, Poděbrady). Většinou se nás sešlo 6 -8 a O. Moc byl skvělým exercitátorem. Jeho hluboké myšlenky a skvělé analýzy nás inspirovaly i povzbudily. Jejich platnost je nadčasová – tedy i pro nás členy SFR v této době. Pokusím se zde podat alespoň stručný přehled a pokud to bude možné, vrátím se k některým podrobně v následujícím článku.

Tématické okruhy a některé hlavní myšlenky otce Aloise:

1985 – Kristův život ve světle evangelia

Kristovo dětství

Veřejný život

Utrpení, smrt, zmrtvýchvstání

1986 – František a jeho cesta

Být křesťanem znamená znát Krista i jako člověka. Ježíš je originál, podle kterého byl stvořen i první člověk – Adam. Zamilovat se do Krista znamená nejen v něho věřit a vyznávat, ale nabízet mu vše – především své srdce. A také prosit o osobní, vroucí pouta lásky. Ježíš v evangeliu je středem víry a je nutné zbavit se rutiny, vidět ho plně novými očima. Ježíš není minulost – i my nyní žijeme v jeho přítomnosti – je třeba ho vidět vždy a všude. Ježíš je nejvíce činný době, kdy odchází od zástupů, ubírá se do samoty a modlí se .

Marie – její hlavní vlastnost je jedinečný vztah ke Kristu. A umět mlčet ve všech situacích – na Golgotě, při zmrtvýchvstání, při seslání Ducha Svatého. Závěr: Maria, buď naší matkou a uč nás všemu, i mlčet, abychom byli hodnými syny. Nauč nás řešit situace mlčením a ponořením se do Ježíše Krista.

1987 – Blahoslavenství (Horská řeč)

Pán je na „hoře“ a ukazuje vzhůru. A poskytuje nám možnost, jakou cestou a z které strany se můžeme nejlépe dostat vzhůru. Kristus dodává učedníkům, i nám, kuráž: „Já jsem si vás vyvolil. Vy jste sůl země“. A také „ Vy jste světlo světa“...

Poznámka: Tyto myšlenky otce Aloise z exercicií v roce 1987 i v následujících popíši podrobněji v následujícím článku.

1988 Podobenství i velmi praktické rady.

Úvod otce Aloise: „ Pane dej mi poznat, že bez Tebe nemohu nic, vůbec nic. A dej mi podle toho žít a jednat.

Následně byla jednotlivě podobenství o rozséváči, hořčičném zrně, kvasu, koukolu mezi pšenici, královské hostině, farizeu a celníkovi a deseti hřivnách.

1988 Modlitba Páně (Horská řeč)

Skrývá v sobě velké tajemství. Klíčovým vstupem do této modlitby jsou slova: „Bud' vůle Tvá“. Je to vý-

zva, aby Bůh pokračoval v tvoření. A zároveň je to i vazba na mou vůli. Bůh podmínil plnění své vůle vůlí člověka. Křesťan se musí cítit odpovědný za konání Boží vůle...

1990 Abychom byli pokorným nástrojem Ducha Svatého

To znamená:

Abychom dělali, co On chce,
Abychom to dělali tak, jak chce,
Abychom měli na zřeteli věčnost,
Abychom při tom vedli další lidi ke spáse,
Abychom odolávali zmatkům této doby. (*Jak příznačné!*).

Otec Alois potom hovořil o aktuální situaci a dění v našem státě – o tom, že nebezpečím pro církve je izolovaná církvev:

Proč církve, když stačí Kristus,
Proč Kristus, když stačí Bůh,
Proč Bůh, když i bez Boha mohu být poctivý...

1991 Být následovníkem svatého Františka

(Kéž by to nebyla spekulace!!).

Tematické okruhy (zde jen přehledně):

Hřích
Následky hříchu
Nová logika myšlení v evangeliu – paradoxy
Vztah svatého Františka k ženám
Kdo je ten, kterého Bůh obdařil být bratrem menším
Apoštolský charakter františkánského hnutí
Františkánství v současné době
O posledních věcech člověka – jak zemřít...

1992 – Ve stylu průkopníka a genia exercitii svatého Ignáce

Zde jde o logiku Boží. Naším úkolem je, abychom do Božího království nahlédli a po něm zatoužili.

Dva znaky exercitii sv. Ignáce

Poznat své povolání (základní smysl)
Vedou k cíli, tj. k vlastní spáse.

Témata: Indiference, hřích, pokání, modlitba, eucharistie – tajemství víry, církve, mystické tělo Kristovo je nástrojem Ducha Svatého...

Závěr - na rozloučenou s námi otec Alois napsal:

Na rozloučenou v odchodu z tohoto pozemského života do nebeské vlasti.

Všem milým spolubratrům a těm, které mi Pán svěřil, abych je vedl cestou spásy a všem nejbližším příbuzným a těm, kdo se mnou jsou spojeni poutem bratrské a sesterské lásky!

Ze srdce všem žehnám a za ně prosím Pána a jeho i naší nebeskou Matku, i svatého otce, našeho Františka. Zároveň, pro Boží milosrdenství, vás všechny prosím, abyste mi odpustili vše, čeho jsem se proti vám dopustil a abyste mi odpustili i to, co jsem měl pro vás učinit a neučinil.

„Pán ať vám žehná a ať je vaší stráží.

Ať nad vámi rozjasní svou tvář a smiluje se nad vámi.

Ať k vám obrátí svou tvář a dá vám svůj pokoj.

Pán vám žehnej!

20. 9. 1991.

P. Jaroslav Alois Moc, OFM

Na to, že alespoň několika myšlenkami se vrátím k člověku, který podstatným způsobem ovlivnil mé celé dospělé směřování, jsem se docela těšil. Ale teď, když už nezbývá vůbec žádná možnost to ještě trochu odložit, mám docela trému. Život mnohem hlubší skutečností, než na Jiří Zajíc - Tři zastavení člověka totiž bývá vždycky jakou stačí naše slova. Tím spíše, když jde o bytost tak nevšední – a v jistém smyslu tajemnou – jakou byl P. Alois J. Moc OFM. Jestliže tedy nyní přesto něco napíšu, tak bych byl rád, aby každopádně to bylo chápáno jako vděčné poděkování *syna otci*.

Tak to byl první dojem ....

Krčskou mládež začátkem *Pražského jara* roku 1968 jasně *táhnul* P. Jiří Kabát. Vždycky vypadal mladší, než mu bylo ve skutečnosti, na první pohled sportovec, s literárními sklony a hudebním citem, na svou dobu dobrý kazatel. Když se vedle něho v té době objevil ten malý, plešatý muž se silnými brýlemi a slovníkem, který nás inspiroval k celým litaniím složeným z jeho „teologické výzbroje“, ani ve snu jsem netušil, že nám byl poslán kněz, který zásadním způsobem promění tvář naší farnosti – a mládeže zvláště, a který navíc sehraje tak klíčovou roli v mém životě. Ten první dojem byl jasný: je to *suchar*, který nám nemá co podstatného sdělit – zvláště vedle patera Jiřího vypadal jako člověk pro nás naprosto nepoužitelný. Mládí je nejen nadšené a obětavé, ale také ve své touze po pravdivosti příliš netrpělivé, a proto i často kruté. Zkrátka v našich představách o proměně krčské farnosti ve skutečné křesťanské moderní společenství pro nově příchozího pomocného kněze nebylo místo.

Jenomže nadšení *Pražského jara* velmi rychle vykrvácelo pod koly sovětských tanků – a před námi byla temná perspektiva *normalizace*, tedy okupačního procesu, jehož cílem bylo zlomit rezistenci Čechů a Slováků proti na první pohled lživé báchorce o „bratrské pomoci“. A nutno říct, že to byl pokus značně úspěšný. Zlomil nejen rezistenci, ale podstatně i mravní páteř československé společnosti. Plody toho sklízíme dodnes.

Co v tom s našimi touhami a plány, s naším nadšením pro Ježíše – úžasného Pána a Bratra? Pater Kabát se celkem pochopitelně během několika měsíců „stáhl“ ze všech aktivit, které jsme docela ve velkém v roce 1968 rozjeli. Starší a „rozumnější“ lidé z okolí nám s dobrými úmysly vzkazovali, že máme skončit také. Mezi nimi i leckterí rodiče. Měli své zkušenosti z 50. let – a nás jich chtěli ušetřit. Pouze jediný člověk nás nezrazoval – naopak, tu a tam nás poněkud plaše a nevtíravě povzbuzoval: P. Alois Moc. A „jeho“ chvíle nastala docela brzy.

Překvapení

Nejdřív nám nabídl exercicie. To byla pro naprostou většinu z nás novinka. I to samotné slovo – typické právě pro jeho slovník – znělo jak z jiného světa. Jenomže teď už jsme se tomu nesmáli. A pak jsme (vysoko v kopcích nad Davlí), mnozí možná poprvé, zažili, že modlitba, mše i zpověď nemusí být něčím jakoby z vnějšku uloženým, ale skutečně bytostným setkáním s Bohem. Pater Moc v tom už vůbec nepůsobil jako ten starosvětský *suchar*, ale jako citlivý, naslouchající dirigent, který má na každého dost času a pro každého to správné slovo...

Bariéra mezi námi se prolomila – a umožnila nám i naprosto základní zkušenost, jak může kněz být opravdu *otcem*. Na jaře roku 1972 jsme se totiž v „krčské mládeži“ rozhodli, že využijeme možnosti, kterou skýtalo přístřeší, jež části našeho skautského oddílu poskytoval od zimy roku 1971 TJ Sokol Krč, a po klukovském táboře, který jsem vedl, uspořádáme na tábořišti v Nedrahovicích u Sedlčan desetidenní pobyt. Bylo nás dvanáct – já ve svých 21 letech nejstarší, má mladší sestra Janina v 16 nejmladší. Jenomže nastala naprosto zásadní potíže: rodiče většiny potencionálních účastníků (a účastnic) – a dokonce i někteří rodiče další – se zásadně postavili proti tomu, aby si „jen tak bez dozoru“ vyrazili *katoličtí mladí muži s katolickými dívkami*. Kdo to kdy viděl tak riskantní podnik, který nemůže skončit jinak, než mravním fiaskem?! Nevím, jak ostatním členům našeho společenství, ale mě tenkrát vůbec nenapadlo, že by tu mohl být nějaký problém. Podezření a obavy, které od rodičů zazněly, mě hluboce urážely. Vůbec jsem si nedovedl představit, jak bychom mohli provést něco z toho, kvůli čemu nás nechtěli pustit. V dnešní době – kdy děti jsou záhy vystaveny brutálním útokům reklamy, médií i vrstevníků na svůj dětsky čistý přístup k sexualitě – by to asi bylo problematictější, ale dosud jsem přesvědčen, že nám tehdy skutečně křivdili. Jenomže – to nám bylo

málo platné. Nad celou nadějně připravenou akci společného tábora visel Damoklův meč rodičovských zákazů.

A tehdy se právě projevil P. Moc jako skutečný *pater*: Vložil do věci svou osobní autoritu i důvěryhodnost a postavil se za nás. Dokázal správně odhadnout, že na naší straně byla (alespoň u naprosté většiny z nás) dostatečně pevná vůle a skutečně čistý vzájemný postoj – který zaměřoval náš zájem i očekávání úplně jiným směrem, než jakého se obávali rodiče. Důvěřoval nám – jistě s rizikem, které tu vždy zůstává – že jsme nejen dostatečně zodpovědní, ale že naše žití vztahů – i chlapců a děvčat – má solidní přátelské a kamarádské základy. Zkrátka – byla to jeho důvěra, která položila základ „zlaté éry“ krčského společenství mládeže, která přímo ovlivnila životy mnoha desítek a nepřímo tisíců lidí v následujících desetiletích. Mnohé z toho, čím dnes žije „Habrovka“, se začínalo tady.

V následujících letech se pater Moc účastnil našich táborů osobně. Ne po celou dobu, ale aspoň několik dní. Bohoslužby v tee pee byly vskutku malebné a modlitby v táborovém kruhu pod hvězdami rovněž. Ale pravé překvapení nás čekalo na hřišti. Pater Moc si totiž stoupl do brány – se skutečným nasazením se vrhal po míči. Skoro v šedesáti letech. On – „*suchar*“... V duchu jsem se mu opravdu upřímně omlouval.

Odkaz

Po celá sedmdesátá léta jsme se pravidelně setkávali u něj doma. V docela přesném smyslu byl mým duchovním vůdcem. Při té příležitosti jsem především mohl vidět, jak se snaží neustále promýšlet a aktualizovat své vlastní porozumění křesťanské víře. Skoro pokaždé mě uvítal nějakým novým problémem, který právě promýšlel a řešil, zajímal se, jak bych to řešil já, studoval k tomu dostupnou teologickou i jinou odbornou literaturu. Tohle byla zkrátka jedna jeho „tvář“. Byl jakýmsi „mozkem“ tehdejšího františkánského společenství u nás. O tom vlastním společenství jsem od něj skoro nic nevěděl. Ale potkával jsem u něj lidi z úplně jiného „spektra“: lidi nějak handicapované, na okraji – pro které byl určitým posledním záchytným bodem. Chlapec s počínající schizofrenií, opuštěná žena důchodkyně, polosirotek, který potřeboval pomoci s matematikou (dnes je knězem v Bělé pod Bezdězem – Jaroslav Lízner).

V roce 1979 se StB vzchopila k jednomu z posledních koordinovaných útoků proti církvi. Na mušce měla hlavně františkány: P. Jana Bártu a P. Aloise J. Moce. My jsme zažili v prvním pololetí 1980 seriál výslechů v Bartolomějské – právě kvůli zakázané náboženské činnosti a spolupráci s paterem Mocem (měli jsme vlastně sloužit jako svědkové proti němu), jeho odsoudili zhruba na dva roky a zavřeli v Ruzyni. K sedmi letům v padesátých letech tak přibyly v osmdesátých ještě dva.

Trvalá pozornost StB věnovaná pak několik let členům našeho mládežnického společenství, a mně zejména, nejen ukončila dosavadní naši činnost, ale orientovala většinu z nás i na jiné možnosti spolupráce s různými větvemi tehdejší „skryté církve“. Já jsem začal pracovat v tehdejší ilegálním československém týmu pro katechezi (vedla ho voršilka Concilie Nováková a pracovali v něm například i Miloslav Vlček, Aleš Opatrný či salesián Jožka Kopecký). Na několik let se naše kontakty s paterem Mocem přerušily....

K obnovení došlo až koncem osmdesátých let, kdy mně můj dlouholetý přítel Jeník Pečený „zlanařil“ pro společenství františkánských terciářů. Pro něj byl pater Alois naprosto klíčovou osobou. A nejen pro ty krčské – jeho stopy ještě dodnes zjišťuji prakticky po celé republice. Ale o téhle historii tu teď nechci na závěr hovořit.

To, co bylo pro mě nejdůležitějším odkazem závěrečných let našich setkávání a jeho života vůbec, byla určitá proměna, kterou jsem pozoroval v jeho duchovním vedení. P. Moc rozhodně nemiloval nikdy takové (dnes bohužel dost běžné) rozplizlé morální posuzování, kde se víc psychologizuje, než skutečně poctivě vyznává hřích, a tak se také nedává vlastně možnost pořádné lítosti a odpuštění. Na druhé straně vždycky měl smysl pro to, co je opravdu podstatné. Ostatně – velmi bych takové zpovědníky přál dnešním mladým lidem. Ale v těch posledních letech kladl stále větší důraz na skutečnost, která – dokážeme-li jí opravdu porozumět – tvoří skutečně jádro křesťanského porozumění Bohu: na *milosrdenství*. Milosrdenství Boží – ale (a to právě bylo důležité) i naše milosrdenství jako odpověď na to Boží. Milosrdenství jako nejvlastnější „metoda“ naší spolupráce s Bohem.

Zanechal mi velmi náročný odkaz. Zvláště v dnešní době – tak tvrdé a konfrontační. Přesto doufám, že až se s ním znovu setkám, nebude ze mě tak úplně zklamaný.

Připomínáme si 15 let od úmrtí našeho duchovního asistenta, jak zní oficiální titul v dnešním jazyce SFŘ. Starší titul „duchovní otec“ je mi bližší, a také lépe vypovídá, čím pro nás P.Alois byl a čím pro nás zůstává i po odchodu na věčnost. Proto-
vše byl nejen asistujícím při naší sv.Františka ve stopách Ježíšo-
který v modlitbě rozmlouval s Bohem o nás - jemu svěřených ovečkách Božích. Díky tomu rozuměl té naší duchovní cestičce i s jejími zákrutami a poblouděními často lépe než my sami. Několikrát jsem se přesvědčil, že „do mne vidí jako do kukaček“, a přitom k tomu stačilo jen pár jeho slov, jedna otázka, jakoby jen nesměle vyslovená, s tím jeho neopakovatelně laskavým úsměvem. Ano, právě tak jemně a útlocitně nás otec Alois duchovně vedl, jen jakoby mimochodem, ponecháváje nám na domýšlení, co ten jeho úsměv znamená, a kam míří ten náznak otázky...

Lubomír Irenej Mlčoch

že on nám a každému jednotlivému duchovní cestě v následování vých, ale skutečným otcem,

Pro otce Aloise služba „třetímu řádu“, bratřím a sestrám žijícím ve světě, byla vlastním ohniskem jeho osobního prožívání spirituality Františkovy, jeho nejvlastnějším povoláním v 1. řádu. Vzhledem k životním okolnostem, do nichž ho Pán postavil, ani nemohl po většinu svého života žít řeholi dle regulí, jak by býval měl. Sloužit bratřím a sestrám „ve světě“ však mohl- vždyť sám žil ve světě s námi- a pro nás.

Mé první bližší setkání s otcem Aloisem se odehrálo v jeho bytě „Na spojce“, a mělo za cíl mé představení a mou prosbu o přijetí do sekulárního řádu. Jen několik málo let předtím jsem se navrátil do církve mého dětství po čtvrtstoletí života mimo ni. Byl jsem krátce občansky rozvedený. Tedy žádné terno pro SFŘ. Návrat do církve a rozvod spolu souvisely /i když ne úplně/. Má žena „si mne takového nebrala“. Jejím životním vzorem byl její táta, kterého jsem i já znal jako „člověka spravedlivého“, i když po válce vystoupil z církve, a stal se „věřícím komunistou“- aby konečně mohlo dojít k naplnění „Božího království na zemi“- když předtím se církev „dala na stranu bohatých“ /?/. Můj tehán se ani před smrtí do církve /viditelně/ nevrátil, přesto jsem věřil, že Pán ho neodmítnul. Tato má víra ve spásu někdejšího nižšího soudního úředníka z let, kdy komunistické soudy odsoudily nevinného otce Aloise do vězení /i když „se nedal na stranu bohatých“/ - to byl i z mé strany problém: jak to vězeň komunismu přijme? Skutečnost, že kněz Kristův a učedník Františkův dokázal dokonale odpustit svým někdejšími vězňům - a jejich nižšímu soudnímu úředníkovi s nimi - i to, že má víra ve věčnou spásu dědy Zemana byla otcem Aloisem přijata - to byla má první velká zkušenost s ryzostí žité víry našeho duchovního vůdce.

V tomtéž bytě „Na spojce“ se konala mše svatá pro okruh oveček otce Aloise, tentokrát při příležitosti jeho životního jubilea. Já nedodržel eucharistický půst a jako jediný jsem nešel ke sv.přijímání. Otec neznal důvody mé neúčasti, ale věnoval mi tehdy zvláštní pozornost a projevil mi svou lásku. Soucítil se mnou. V té době jsem už byl zaměstnancem katolického družstva Concordia, a žil jsem v pocitu, že „nestíhám“, i v tušení, že na svou funkci nestačím. Jel jsem na poslední chvíli, a v časové tísní jsem v metru „v běhu“ snědl rohlík...ten chléb viditelný, který měl nasycit tělo.

Concordia mohla být otcem pochopena a přijata jako „naš podnik“, jako příklad angažovanosti nás, sekulárních františkánů ve světě. Podnik /a jeho části/ mohly připomínat někdejší aktivity JUDr. Františka Noska, o němž jsme už tehdy věděli, a o němž otec Alois vždy mluvil s velkou úctou. Naš duchovní asistent - pokud já vím- nikdy neprojevil podporu našemu duchovnímu snažení v tomto směru. Už v tom jsme mohli a měli poznávat jeho laskavou ruku duchovního vůdce. Co nám tím tehdy chtěl říci, že neříkal nic? Když o tom zpětně uvažuji, tak-aspoň pro mne osobně- v tom měla být pobídka ke zpytování svědomí o motivech našeho „duchovního podnikání“. Do „podnikání“ jsme vstupoval nezištně, pokud jde o „peníze“. Někteří z nás této cestě obětovali možnosti /?/ „politické kariéry“. Přesto všechno - byla naše motivace skutečně spiritualitou Františkovou? Existuje i duchovní ctižádost, hledání sebe /a své „slávy“/, namísto „větší cti a slávy Boží“. Duchovní sebestřednost, pokušení, jež se nevyhýbá ani následovníkům svatého bratra Františka. Zakuklená pýcha. To asi v rozmlouvách s Bohem - „o nás bez nás“- otec Alois tehdy duchovním zrakem rozpoznával. A já se s tím problémem potýkám dodnes. Díky pozoruhodnému duchovnímu vedení otce Aloise „metodou mlčení“ aspoň vím, co je můj osobní duchovní problém- a jsem za to otcovi Aloisovi vděčný. Tak jako mým dvěma zpovědníkům za to uplynulé skoro čtvrtstoletí.

Otec Alois vlastně jen zcela výjimečně člověku schválil to, co dělá. Já si vybavuji jen dva případy: můj příspěvek k výročí úmrtí JUDr. Františka Noska – na Spořilově, u sv. Anežky, vlastně v téže době, kdy jsme se tak snažili v Concordii. V tomto případě otec Alois svým jemným způsobem – ale přesto docela jasně – schválil můj zájem o Františka Noska a snahu o zprostředkování jeho poselství života z víry naší generaci. Ten druhý případ je pozoruhodný svým naučením o františkánském vztahu k majetku. Otec někde v rozhlase zaslechl, že jsem přišel s myšlenkou majetkových restitucí – obecně – ne výslovně církevních restitucí. A otec tuto snahu o nápravu majetkových křivd schválil, vlastně mne jedinkrát pochválil. Není to paradox? Františkán – a starost o vracení majetku? To naučení vidím v duchu sv. Františka, který úzkostlivě dbal na to, aby ve věcech majetku – bratři uvažujících o vstup do řádu – se citlivě respektovala svoboda vůle každého. Jen radostné dárce miluje Bůh, násilným vyvlastněním v duchu marxismu nešlo člověka zlepšit ani napravit. A asi něco podobného je dnes v otázce ochoty platit /vyšší/ daně z příjmu či z majetku. Politická strana hlásící se ke Kristu je zde v nesnadné situaci: „nalevo“ by měla nabádat „nezávidte“, „napravo“ varovat před tvrdostí srdce /„mějte srdce otevřená potřebám bližních“/.

Otec Alois se příležitostně vyjádřil i ke „globálním problémům“ a vztahům bohatého Severu /Západu/ a chudého Jihu. Vždy zdůrazňoval princip „univerzálního určení statků“ a právo i těch nejchudších na spravedlivý podíl na darech a plodech země a jejich práce. Nejvíc mi vrtá hlavou jeho přesvědčení, že ti chudí celého světa si o ten spravedlivý podíl jednou řeknou. Jak se to má stát, když zjevně nebyl pro „znárodnění“ našeho typu? Někdy v jeho formulacích bylo možno rozpoznat i jakési uznání pro to, co pro obvyčejné lidi udělal režim, který jeho samého bezdůvodně věznil.

Tím, co bychom si dnes mohli vzít pro rozpoznání „znamení času“, byl otcův nápadně zdrženlivý postoj k postkomunistickému převratu. Otec Alois nepodléhal euforii doby ani v nejmenším. Jisté dočasné zviditelnění role církve a jmenovitě Františka kardinála Tomáška bral s rezervou /“oni ho zatím potřebují“/. Poté, kdy se mu zdálo, že bychom mohli přijmout už i hutnější stravu, opatrně zmiňoval potřebu připravenosti „vydávat i svědectví krve“. Kardinál Joseph Ratzinger těsně před svým zvolením papežem měl přednášku o Evropě sv. Benedikta z Nursie v krizi kultury. Tam klade m.j. zásadní otázku: jak se to přihodilo Evropě, z níž šly křesťanské misie do celého světa, že se v jejím lůně vytvořila kultura, která je nepřátelská nejen vůči křesťanství, ale vůči náboženskému vnímání světa vůbec? My máme často tendenci hovořit o naší době jako o čase náboženské svobody, jakou jsme dosud v historii nikdy nezažili... Jak se mají k sobě tyto dvě interpretace „znamení času“?

Tuto otázku nám dál klade otec Alois.

Loučení otce Aloise s námi a se světem trvalo nějaký čas. Vybavuji si jeho poslední účast na pěší pouti z Vlašimi do Hrádku u Vlašimi, krajem a ke kostelu jeho srdci zvláště drahému. A potom mši sv. k výročí jeho kněžského svěcení v kostele sv. Františka „Na Habrovce“. Už nějakou dobu předtím otec ztrácel paměť a soustředění a měli jsme obavy, jak zvládne liturgii. Dostalo se mu daru a milosti a nám všem s ním. Na prostranství vedle kostela potom ještě sám pojmenoval tu velkou milost, již se nám všem na jeho osobě/ jak s velkou pokorou uvedl/ dostalo. A ta milost se skutečně vznášela nad naším bratrským a sesterským posezením onoho odpoledne, kdy nám všem bylo dáno uvědomit si, jakým obdarováním pro nás život otce Aloise byl.

Každoroční pout' do Hrádku u Vlašimi, a poté návštěva hrobu otce Aloise v blízkých Radošovicích, je pro mne, a věřím, že nejen pro mne, jakýmsi stálým obnovováním duchovního pouta, které mezi námi a otcem vzniklo, které dál trvá, a které je dál velkou pomocí v udržení naší duchovní integrity a věrnosti spiritualitě sv. Františka. Bohu díky, a díky otcí Aloisovi.

Při vyžádaném vzpomínání si zpětně uvědomuji, jak mně Hospodin poslal v P. Mocovi záchytný bod, světlo i průvodce na cestu životem. Seznámil jsem se s ním přes paní Pritzovou, která mně velmi pomáhala. Říkala mi: "P. Moc se na tebe ptal. A říkal, aby ses zastavil. „Pater byl ve zvaní vytrvalý. A to bylo dobře. Ve farnosti byli mladí zorganizováni z různých důvodů. Ale on se snažil organizovat. Byl vytrvalý ve svém se mu s pravidelností individuálně věnovat. Jeho duchovní vedení bylo náročné, neboť se snažil člověka přivádět na hlubinu. Probíral se mnou život Ježíše Krista, úvod do modlitby, život sv. Františka, františkánské ideály a jejich uplatnění ve světě, atd. Dnes si uvědomuji, že díky jeho znalosti němčiny, mohl číst díla předních teologů doby kolem II. vatikánského koncilu, a proto ale také díky jeho zvláštnímu způsobu uvažování nám předával teologii velice živou a oslovující. Dobré byly výlety, při nichž jsme navštěvovali místa spojená s historií řádu františkánského a zbožnosti v Čechách a na Moravě. Zajímal se i o obyčejné, pro člověka potřebné věci, a tak mně pomáhal i se vzděláním při mém studiu. Zpětně si uvědomuji, kolik času mi věnoval. Dokázal o duše i bojovat. Velice si vážil naší historie, svatých. Neznám mnoho lidí, kteří by měli takový vztah k národu. Když získal po roce 1987 státní souhlas, vypomáhal v pořičské farnosti, kde jeho promluvy, kterým rozuměla i ta nejobyčejnější hospodyně, vzbuzovaly radost z Božího slova. Ke každému se snažil přijít, aby ho mohl přitáhnout k Pánu Ježíši. Říkal, abychom se věnovali nemocným.

P. Jaroslav Lízner

ni a také ti, kteří stáli na okraji i je podchytit a něco pro ně zorní zájmu o člověka. Byl ochoten

A nyní jeho pohled na boty Jana Pavla II. P. Alois byl v Římě. Zúčastnil se mše sv. s papežem. Při koncelebraci byl postaven tak, že viděl jen boty Jana Pavla II. A tak si jich všímal. Byly krásně široké, přizpůsobené na dlouhé cesty, a proto musely být pohodlné. Papež Jan Pavel takové potřeboval. Vždyť to byl velký misionář. Ty boty měly prochodit celý svět. Na velké věci se člověk musí připravit i v maličkostech.

Výzva a povzbuzení:

Bratři a sestry, redakční tým Přílohy Zpravodaje Laetitia vera se na vás obrací s výzvou a povzbuzením: **podělte se s námi a se všemi čtenáři a čtenářkami o vaše vzpomínky a zkušenosti s těmi, kteří nás předešli na věčnost, a kteří pro nás mohou být příklady života z víry. Po již zveřejněných vzpomínkách na P. Aloise Moce OFM se nabízí řada dalších významných osobností; v minulém čísle Zpravodaje již byla taková výzva připomínající nezapomenutelného bratra Česlava. Další tipy mohou být na: sestru Antonii /Toničku/ Hofmanovou, otce P. Řehoře Marečka OFM, docenta, terciáře, ředitele nemocnice Pod Petřínem a v závěru života i kněze Františka Mališe a další. Příspěvky zasílejte laskavě na adresu redakce. Těšíme se na vaše příspěvky!**

Váš Redakční tým

O svátku svatého Václava, patrona naší Českomoravské provincie, L.P. 2016

Papežské encykliky

jsou pro katolíky závazné. O to víc to platí pro následovníky sv. Františka z Assisi. Aby toto učení církve mohlo vychovávat naše svědomí, musíme je znát. Je pravda, že ne každý si encykliku „Laudato si“ už celou přečetl. Národní formátor Václav Němec připravuje na toto téma jarní formační seminář. V tomto Zpravodaji zveřejňujeme první část Poselství Svatého otce Františka ke Světovému dni modliteb za péči o stvoření, které shrnuje myšlenky encykliky Laudato si. Celé je najdete na

<http://www.cirkev.cz/cs/aktuality/160901dnes-slavime-den-modliteb-za-peci-o-stvoreni>

Současně upozorňujeme na novou knihu P. Marka Orko Váchy: „Tvář v tvář Zemi“, která nyní vyšla, jak informuje Katolický týdeník 39/2016. Sám Vácha o své knize říká: "Ochrana přírody od nynějška není jen volnočasovou aktivitou skautů či zájmových organizací, nýbrž povinnou součástí života praktikujícího katolíka."

Jiří Šenkýř

K našemu společnému domovu bud'me milosrdní

Ve společenství s pravoslavnými bratřími a sestrami a za účasti dalších křesťanských církví a komunit slaví dnes katolická církev výroční „Světový den modliteb za péči o stvoření“. Při této příležitosti chceme nabídnout „jednotlivým věřícím i celým společenstvím vzácnou příležitost k obnově osobního rozhodnutí být strážci stvoření, pozvedat k Bohu svůj dík za nádherné dílo, které On svěřil do naší péče, a prosit ho o pomoc při ochraně stvoření a o jeho milosrdenství ke hříchům spáchaným proti světu, v němž žijeme.“ (*List vyhlášující „Světový den modliteb za péči o stvoření“, 6. srpna 2015*) Je velmi povzbuzující, že péči o budoucnost naší planety sdílejí i ostatní církve a křesťanská společenství, také spolu s jinými náboženstvími. V posledních letech totiž vzniklo z podnětu náboženských představitelů a organizací mnoho iniciativ s cílem burcovat veřejné mínění k vědomí o nebezpečích vznikajících nezodpovědným využíváním planety. Chtěl bych se zde zmínit o patriarchovi Bartolomějovi a jeho předchůdci Demetriovi, kteří se po mnoho let trvale vyslovovali proti hříchu, jímž vznikají škody na stvoření, a obraceli pozornost k morální a duchovní krizi, jež je základem problémů se životním prostředím a jeho znehodnocování. Třetí Evropské ekumenické shromáždění (Sibiu 2007) nabídlo jako odpověď na rostoucí pozornost vůči integritě stvoření zavedení pětítýdenního „Času pro stvoření“ v období od 1. září (pravoslavná památka Božího stvoření) do 4. října (památka Františka z Assisi v katolické církvi i v některých západních tradicích). Tato iniciativa, podporovaná Světovou radou církví, inspirovala od samého počátku v různých částech světa mnoho ekumenických aktivit. Důvodem k radosti může být rovněž skutečnost, že takovéto iniciativy napomáhající správnému postoji vůči životnímu prostředí, podporující chudé a prosazující zodpovědný postoj ke společnosti rovněž umožňují v celém světě setkání lidí z různých náboženských prostředí, především mladých. Křesťané i nekřesťané, věřící lidé i lidé dobré vůle musí být sjednoceni v prokazování milosrdenství našemu společnému domovu – zemi – a plně docenovat svět, v němž žijeme, jako místo pro sdílení a společenství.

1. Země křičí...

Tímto poselstvím znovu navazuji s každým člověkem žijícím na této planetě dialog o bolestech sužujících chudé a o ničení životního prostředí. Bůh nám daroval kvetoucí zahradu, ale my ji proměňujeme ve znečištěnou planinu „trosek, pouště a špíny“ (enc. *Laudato si'*, 161). Nemůžeme se vzdávat anebo být lhostejní ke ztrátě biodiverzity a k ničení ekosystémů, které často způsobuje naše nezodpovědné a sobecké chování. „Kvůli nám tisíce druhů už nevzdají Bohu slávu svou existencí ani nám nebudou moci předat svoje poselství. Na to nemáme právo“ (tamtéž, 33). Planeta se nadále zahřívá, částečně kvůli lidské činnosti: rok 2015 byl nejteplejším kdy zaznamenaným a rok 2016 bude pravděpodobně ještě teplejší. Tím se vyvolává sucho, záplavy, požáry a stále závažnější extrémní meteorologické jevy. Klimatické změny rovněž přispívají k trýznivé krizi nucené migrace. Chudí tohoto světa, kteří jsou za klimatické změny nejméně zodpovědní, patří k těm nejzranitelnějším a už nesou jejich následky. Jak zdůrazňuje integrální ekologie, lidské bytosti jsou silně propojeny mezi sebou i se stvořením v jeho celku. Když špatně nakládáme s přírodou, trýzníme tím i lidské bytosti. Každý tvor má zároveň svou vlastní vnitřní hodnotu, kterou je třeba respektovat. Naslouchejme „jak křiku země, tak i křiku chudých“ (tamtéž, 49) a snažme se pozorně pochopit, jak můžeme dát včasnou a příhodnou odpověď.

2. ...protože jsme zhřešili

Bůh nám dal zemi, abychom ji s úctou a rovnováhou obdělávali a chránili (srov. Gen 2,15). Obdělávat ji „příliš“ – to znamená využívat ji krátkozrace a sobecky – a chránit ji málo je hřích. Nám drahý ekumenický patriarcha Bartoloměj odvážně a opakovaně prorocky vynášel na světlo naše hříchy proti stvoření: „Že lidské bytosti ničí biologickou diverzitu Božího stvoření; že lidské bytosti vydávají v nebezpečí zemi a přispívají ke klimatickým změnám tím, že zbavují zemi jejích přírodních lesů anebo ničí vlhké zóny; že lidské bytosti znečišťují vodu, půdu a vzduch: to všechno jsou hříchy“. Neboť „zločin proti přírodě je zločinem proti nám samým a hříchem proti Bohu.“ (*Projev v Santa Barbara, Kalifornie 8. listopadu 1997*)

Tváří v tvář tomu, co se děje v našem domově, vyzývá Svatý rok milosrdenství věřící křesťany „ke hlubokému vnitřnímu obrácení“ (Laudato si', 217), k němuž zvláště napomáhá svátost pokání. Naučme se v letošním Svatém roce usilovat o Boží milosrdenství k hříchům proti stvoření, které jsme dosud nedokázali rozpoznat a vyznat se z nich. A snažme se vykonat konkrétní kroky na cestě ekologického obrácení, jež vyžaduje jasně si uvědomit svou zodpovědnost vůči nám samým, vůči bližnímu, vůči stvoření i vůči Stvořiteli (srov. tamtéž, 10; 229).

3. Zpytování svědomí a pokání

Prvním krokem na této cestě je pokaždé zpytování svědomí, které „implikuje vděčnost a nezištnost, to znamená uznání, že svět je darem, který jsme přijali od Otcovy lásky, což následně vede k nezištné ochotě zříkat se a k štědrým projevům. ... Implikuje též láskyplné vědomí toho, že nejsme izolováni od ostatních tvorů, ale s ostatními bytostmi vesmíru tvoříme úžasné univerzální společenství. Věřící nekontempluje svět zvenčí, ale zevnitř, přičemž uznává pouta, jimiž nás Otec sjednotil se všemi bytostmi“ (tamtéž, 220). K takovému Otcí plnému milosrdenství a dobroty, jenž očekává návrat každého ze svých synů, se můžeme obracet tím, že uznáváme své hříchy proti stvoření, proti chudým i proti budoucím generacím. „V míře, v níž všichni způsobujeme malé ekologické škody“, jsme povoláni uznat „naš malý nebo velký příspěvek k zanedbávání a ničení životního prostředí.“ (Bartoloměj I., *Poselství ke Dni modliteb za záchranu stvoření 1. září 2012*) To je první krok na cestě k obrácení. V roce 2000, který byl rovněž Svatým rokem, vyzval můj předchůdce svatý Jan Pavel II. katolíky k odčinění minulé i současné náboženské nesnášenlivosti, jakož i nespravedlností spáchaných vůči židům, ženám, domorodým národům, imigrantům, chudým a nenarozeným. Při letošním Svatém roce milosrdenství každého vyzývám k něčemu obdobnému: jako jednotlivci přivyklí k životnímu stylu zavedenému pochybnou kulturou blahobytu anebo „kvůli nezřízené touze konzumovat více, než kolik je skutečně třeba“ (tamtéž, 123) a jako součást systému, „který vnutil logiku zisku za každou cenu, aniž by se bralo v úvahu sociální vyloučení nebo ničení přírody“ (*Projev, Mezinárodní setkání lidových hnutí, Santa Cruz de la Sierra (Bolívie), 9. července 2015*), činně pokání za zlo, které způsobujeme našemu společnému domovu. Po vykonání seriózního zpytování svědomí a připravení k takovému pokání můžeme vyznat své hříchy proti Stvořiteli, proti stvoření a proti svým bratřím a sestrám. „Katechismus katolické církve nám ukazuje zpovědnici jako místo, kde nás pravda osvobozuje setkáním.“ (*Třetí meditace, Duchovní obnova u příležitosti Svatého roku kněží, bazilika svatého Pavla za hradbami, 2. června 2016*) Víme, že „Bůh je větší než náš hřích“ (*Audience, 30. března 2016*), než všechny hříchy, včetně těch proti stvoření. Vyznáváme je, protože se kajeme a chceme se změnit. Milosrdná Boží milost, kterou obdržíme ve svátosti, nám k tomu pomůže.

4. Změnit kurz

Zpytování svědomí, pokání a vyznání Otcí bohatému na milosrdenství vedou k pevnému předsevzetí změnit život. To se musí projevit v konkrétních postojích a v chování více respektujícím stvoření, jako například obezřetně používat plasty a papír, nemrhat vodou, jídlem a elektrickou energií, třídit odpad, zacházet starostlivě s ostatními živočichy, používat veřejnou dopravu, sdílet vozidlo s více lidmi atd. (srov. enc. Laudato si', 211). Nesmíme si myslet, že tyto snahy jsou příliš malé na to, aby zlepšily svět. Takové skutky „šíří ve společnosti dobro, které vždy ponese ovoce nezávisle na tom, co jsme schopni vidět“ (tamtéž, 212), a povzbuzují „k prorockému a kontemplativnímu životnímu stylu, takže člověk se dovede hluboce radovat, aniž by byl posedlý spotřebou“ (tamtéž, 222). Rozhodnutí změnit život rovněž musí proniknout do způsobu, jímž přispíváme k vytváření kultury a společnosti, do níž patříme; vždyť „péče o přírodu je součástí životního stylu, jenž zahrnuje schopnost žít společně a ve společenství“ (tamtéž, 228). Ekonomika a politika, společnost a kultura nemohou být ovládnuty mentalitou krátkodobosti, snahou o rychlý návrat financí nebo touhou být opět zvolen. Naopak, musí být nutně přeorientovány na společné dobro, které zahrnuje udržitelnost stvoření a péči o něj. Konkrétním příkladem je „ekologický dluh“ mezi Severem a Jihem (srov. tamtéž, 51-52). Jeho vyrovnání by vyžadovalo péči o životní prostředí chudších zemí a poskytnutí finančních zdrojů a technické pomoci, jež by jim pomohly řešit důsledky klimatických změn a napomáhat jejich udržitelnému rozvoji. Ochrana společného domova vyžaduje rostoucí politický konsensus. V tomto smyslu je důvodem ke spokojenosti, že v září 2015 přijaly země celého světa Cíle udržitelného roz-

voje a že v prosinci 2015 schválily Pařížskou dohodu o klimatických změnách, jež si klade náročný, avšak zásadně důležitý cíl zastavit růst globální teploty. Vlády teď mají za povinnost respektovat přijaté závazky, zatímco podniky musí zodpovědně vykonat svou část; a na občanech je, aby vyžadovali jejich dodržování a dokonce směřování ke stále náročnějším cílům. Změnit kurz tedy spočívá v tom, že se bude „důsledně respektovat prvotní příkázání ochrany veškerého stvoření před každým zlem, a to pro dobro naše i pro dobro všech lidských bytostí“. (*Bartoloměj I., Poselství ke Dni modliteb za záchranu stvoření 1. září 1997*) Abychom neztratili cíl z očí, může nám v tom pomoci jedna otázka: „Jaký svět chceme předat těm, kdo přijdou po nás, dětem, které nyní vyrůstají?“ (enc. *Laudato si'*, 160).

5. Nový skutek milosrdenství

„Nic nesjednocuje s Bohem více než skutek milosrdenství, ať už jde o milosrdenství, kterým nám Pán odpouští naše hříchy, anebo o milost, kterou nám uděluje, abychom prokazovali skutky milosrdenství v Jeho jménu.“ (*První meditace, Duchovní obnova u příležitosti Svatého roku kněží, bazilika svatého Pavla za hradbami, 2. června 2016*) Když parafrázujeme slova svatého Jakuba, „milosrdenství bez skutků je mrtvé... V důsledku změn našeho globalizovaného světa se určité druhy materiální a duchovní chudoby rozmohly: dejme tedy prostor fantazii lásky, abychom rozpoznali nové způsoby činnosti. Tak se bude cesta milosrdenství stále více konkretizovat.“ (*Audience, 30. června 2016*) Křesťanský život zahrnuje praxi tradičních skutků tělesného a duchovního milosrdenství. (*Skutky tělesného milosrdenství jsou: sytit hladové; napájet žíznivé; oblékat nahé; přijímat poutníky; navštěvovat nemocné; navštěvovat vězně; pohřbívat mrtvé. Skutky duchovního milosrdenství jsou: poskytovat radu pochybujícím; poučovat nevědomé; napomínat hříšníky; potěšovat zarmoucené; odpouštět urážky; trpělivě snášet obtížné lidi; prosit Boha za živé i mrtvé.*) „Obvykle přemýšlíme o skutcích milosrdenství jednotlivě v souvislosti s konkrétním dílem: nemocnice pro nemocné; jídelny pro hladové; noclehárny pro ty, kdo žijí na ulici; školy pro ty, kdo potřebují vzdělání; zповědnice a duchovní vedení pro ty, kdo potřebují radu a odpuštění... Avšak díváme-li se na všechny dohromady, vidíme, že cílem milosrdenství je samotný lidský život jako celek.“ (*Třetí meditace, Duchovní obnova u příležitosti Svatého roku kněží, bazilika svatého Pavla za hradbami, 2. června 2016*) Samotný lidský život ve svém celku samozřejmě zahrnuje i péči o společný domov. Dovoluji si tedy navrhnout doplněk ke dvěma tradičním seznamům sedmi skutků milosrdenství a připojit ke každému z nich péči o společný domov. Jako skutek duchovního milosrdenství vyžaduje péče o společný domov „vděčné nazírání na svět“ (enc. *Laudato si'*, 214), jež „nám umožňuje skrze všechny věci objevovat nějaké poučení, které nám chce Bůh sdělit“ (tamtéž, 85). Jako skutek tělesného milosrdenství vyžaduje péče o společný domov „jednoduchá každodenní gesta, skrze něž prolamujeme logiku násilí, vykořisťování a sobectví... a projevuje se ve všech skutcích, které usilují o budování lepšího světa“ (tamtéž, 230-231).

6. Na závěr se pomodleme

Navzdory našim hříchům a obrovským výzvám, které před sebou máme, neztrácejme nikdy naději: „Stvořitel nás neopouští, nikdy ve svém plánu lásky nečiní krok zpět, nelituje, že nás stvořil... protože se definitivně spojil s naší zemí, a jeho láska nás vždy vede k nalézání nových cest“ (tamtéž, 13; 245).

Zvláště 1. září a potom po celý rok se modleme:

„Bože chudých, pomáhej nám vysvobodit opuštěné a zapomenuté této země, kteří mají v tvých očích tak velkou hodnotu. ... Bože lásky, ukaž nám naše místo na tomto světě, kde jsme nástroji tvé lásky vůči všem bytostem této země“ (tamtéž, 246). Bože milosrdenství, dovol nám přijímat tvé odpuštění a předávat tvé milosrdenství do celého našeho společného domova. Buď pochválen.

Amen.

Ve Vatikánu 1. září 2016

Okénko otázek a odpovědí

Otázka: „*Když složím trvalou profes, stanu se nastálo plnoprávným členem SFŘ. Proč ji obnovovat?*“

Členem SFŘ se stávám proto, že chci žít určitým způsobem. Řehole nám v hlavě I Sekulární františkánský řád vysvětluje, že bratři a sestry se ve svých bratrských společenstvích snaží z podnětu Ducha Svátého ve svém světském stavu dosahovat dokonalosti v lásce a profesi (slibem) se zavazují žít evangelium tak jako sv. František, podle této Řehole potvrzené církví.

Podle anglického Rituálu SFŘ schváleného dne 5.8.1985 Posvátnou kongregací pro svátosti a Boží kult, přeloženého do češtiny v roce 2006, zní profes pro laiky takto: „Když mi Pán dal tuto milost, já „N“ obnovuji své křestní sliby a zasvěcuji se službě Božímú království. Slibuji proto, že budu ve svém světském stavu žít až do konce svého života evangelium našeho Pána Ježíše Krista v Sekulárním františkánském řádu a zachovávat jeho Řeholi. Kéž mi stále pomáhají milost Ducha Svátého, přímluva blahoslavené Panny Marie, našeho svatého Otce Františka a bratrské společenství, abych dosáhl(a) dokonalosti křesťanské lásky.“

Máme tu tedy základní prvky života sekulárního františkána: 1. zasvěcení se službě Božímú království, 2. život podle evangelia, 3. v bratrském společenství SFŘ při zachovávání Řehole, a patří sem ještě čtvrtý prvek, charakterizující život sv. Františka – totiž ono být menší, které označujeme (do češtiny nepřeložitelným) výrazem minorita, který má velmi široký obsah a rozsah a rozhodně nezahrnuje jen chudobu, která je nejvíc zdůrazňována, ale i lásku, pokoru a službu.

Ne vždy se nám daří slibovaný způsob života (viz základní prvky života sekulárního františkána) dodržovat, někdy podléháme svým slabostem a nekonáme, co bychom konat měli. Obřad obnovy profese nám připomíná náš slib ohledně způsobu života a posiluje nás v jeho dodržování. Je vhodné před jeho vykonáním rozjímat svůj dosavadní život člena řádu ve světle profese nad textem obnovy: „Děkujeme ti, Pane, za povolání do Sekulárního františkánského řádu. Prosíme tě o odpuštění všech našich selhání, slabostí a provinění proti našemu rozhodnutí žít podle evangelia a proti Řeholi. Dej nám, prosíme, abychom stále zakoušeli horlivost a nadšení toho dne, kdy jsme vstoupili do bratrského společenství. Proto obnovujeme své rozhodnutí žít evangelium podle Řehole Sekulárního františkánského řádu až do smrti. Dej nám také, abychom vždy žili v souladu se svými bratry a sestrami a přede všemi vydávali svědectví o velikém daru františkánského povolání, které jsme od tebe přijali, abychom se stali svědky a nástroji poslání církve mezi lidmi a hlásali Krista životem i slovy. Amen.“ Proto je dobré využívat možnosti obnovy profese každoročně v bratrském společenství, při bratrské a pastorační vizitaci (možnost získání plnomocných odpustků) i soukromě (např. v den výročí trvalé profese).

Odpověď zpracoval:

br. Václav Němec OFS